

TREI

Nu e nicio oaie aici!

Mi-e teamă de mor de întuneric, iar Enya știe prea bine asta.

A stins lumina doar ca să se răzbune pentru că am făcut-o bleagă.

Ce mare lucru?

Doar sunt fratele ei.

Atunci când o supăr, Enya se aruncă pe pat, își pune perna pe cap și se preface că plânge.

La fel face și-acum.

Mă apropii de pat pe orbecăite.

Îmi strecor încet capul sub perna imensă și grea, umplută cu fulgi.

Adulmec mirosul caramelelor ascunse de noi de atâtea ori prin ea.

Am un fel de amețeală.

Oare de la caramele?

Sau de la apăsarea pernei?

Mă simt ca o rămă târându-se prin prăjitura cu caramel făcută ultima oară de mama.

Mâna Enyei îmi atinge fața.

Urmează să se prefacă nervoasă, să ia perna și să începem să ne bătem cu ea.

În loc de asta, țipă, de parcă ar fi mușcat-o un șarpe.

Scot capul de sub pernă.

Becul se aprinde.

O umbră trece prin aer spre dulap.

Enya nu se vede, cred că s-a ascuns prin cameră, altfel aș fi auzit-o dacă ieșea pe ușă.

Un foșnet vine de sus.

Cumva, dulapul este mult mai înalt decât de obicei. Și tavanul e mult mai sus.

Pe marginea dulapului apare capul gri al unei păsări cu cioc coroiat.

Apoi și restul corpului.

Pasărea, cred că un uliu, se uită la mine când cu un ochi, când cu altul.

Ciocul i se deschide, i se închide...

Cum o fi ajuns aici?

– Enya, unde ești? strig disperat.

– David!!!

Mă uit derutat prin cameră după sora mea.

– David, unde ești? se aude iar vocea Eyei.

– Enya, termină cu joaca! Ieși de unde te-ai ascuns.

Un cap care face aceleași mișcări pe care le fac și eu.
Dreapta... dreapta
Stânga... stânga
Scot limba... scoate limba
Este capul meu????!!
Ridic ochii.
Uliul deschide ciocul și, de data asta, îmi este clar că
el vorbește.
Are vocea Enyei.

CINCI

Lupul

Groaza lui David s-a transformat repede în invidie.
A trecut aproape instantaneu de la „Enya, ești uliu???”
la „De ce nu sunt eu uliu???”

– Pentru că ai râs de mine, de-aia ești oaie! Așa-ți trebuie! îi strig victorioasă.

Ochii îmi cad pe păpușa de pe jos.

O apuc cu ghearele și mă ridic imediat.

Oau!

David se uită la mine cu gura căscată.

Este greu să citești sentimentele unei oi uitându-te la fața ei, dar sunt sigură că nu mai poate de ciudă.

Dau drumul păpușii fix în capul lui blănos.

Ce-mi place! Am țintit chiar puricele din fruntea lui.

– Ce bine-i să fii deasupra tuturor! Aveai dreptate.
E minunat!

– Beee! Nu-i corect, vreau să fiu șoim!

Agăț cu ghearele o altă păpușă.

David încearcă să scape de mine, dar este atât de neîndemânic. Se lovește de mobile, răstoarnă un scaun.

Și a doua păpușă îl nimerește tot în cap.

– Purice ochit, purice lovit! strig fericită. David oaia, David oaia!

Un fior ciudat îmi traversează corpul. Aripile își pierd puterea și eu cad ca un bolovan în pat, iar de acolo mă rostogolesc pe podea.

Buf! Trosc! Buf!

– Scuze, dar m-ai făcut să râd pe cinste. Despre hainele astea aruncate prin toată camera zici? Văd că ții foarte mult la ele. Dar stați liniștiți. N-am nevoie de lucrurile voastre. Am nevoie de o rețetă.

– Noi nu știm să gătim, zic.

– Desigur, desigur. Și nici nu vă place să stați prin bucătărie, iar asta-i foarte bine. Mama voastră poate să strângă singură masa, să spele vasele, să gătească, să aibă grijă de fratele vostru...

Mă enervează să fiu acuzat așa. Sar ca ars.

– Ba eu o ajut cu Vlad! Am grijă de el, îi schimb uneori și scutecele.

– Scutece? Groaznic!

– Dar ce rețetă vrei? întrebă Enya.

Tace și, cu cât se prelungește, tăcerea devine tot mai apăsătoare.

– A bucuriei! Vreau să știu ce gust are.

Deodată, clapele pianinei din colțul camerei încep să se miște. O sută de pisici ar zbiera de foame mult mai frumos.

Atunci când Enya a vrut să luăm pisicii zbierători din fața casei profesoarei ei de pian, mi-a explicat că acelea sunt sunete atonale. Pentru mine, sunt sunete care înfig ace în timpan.

